

Tištěné fotografie - poslední, které ještě uvidíme?

A7B33DIF - Zpracování digitální fotografie - esej

Richard Burkoň

20. dubna 2020

Každý kdo dnes fotí tento problém zná. Vytváří desítky až stovky fotografií rozličné kvality. Musí si udělat selfie tam a tamhle nebo vyfotit si každé svoje jídlo. Touto činností časem vytváří rozsáhlou kolekci, která reprezentuje jeho osobnost a životní styl. Nicméně dřív nebo později mu telefon začne hlásit, že *"Paměť je téměř plná"*. Začne si klást otázky. Opravdu si musím fotit všechno? Nemohl bych některé ty fotky promazat? Kdy jsem si vlastně naposledy prohlížel některé z těch fotografií?

Vraťme se zpátky o několik desítek let. Do dob, kdy bylo třeba pro pořízení fotografie koupit fotografický film, ten umístit do fotoaparátu, následně jsme měli dispozici 36 fotek. Po dofočení filmu jsme jej museli nechat vyvolat, několik dní čekat a pak jsme teprve dostali do ruky své výtvořky, které před několika dny / týdny vyfotili. Dokážeme si to představit v dnešní době? Dokážete si představit, že byste si nafotili svůj oběd, ale kamarádům jste se mohli pochlubit až za několik dní? Tehdy si fotografové museli každou fotku náležitě promyslet, správně exponovat, zaostřit a pak teprve zmáčknout spoušť. Díky tomu si člověk přivezl z celodenního focení či týdnu dovolené jeden dva filmy. Po vyvolání si fotky založil do fotoalb nebo si je v rámečku umístil na stěnu. Přiznám se, že i já takové doby pamatuji a do dneška máme doma velké množství podobných alb. A nečekaně se na ně do dneška občas podívám. Většinou v době, kdy se jednou za rok utírá prach v knihovně a je třeba tyto alba nadzvednout. Nicméně i tak si je ale alespoň jednou ročně prohlédnu.

Pak přišla doba digitální. Když vynecháme počátky digitální fotografie, ale posuneme se o pár let dále, dostaneme se do doby, kdy jsme si na dovolenou vzali svůj kompaktní fotoaparát, ve kterém jsme měli paměťovou kartu Memory Stick o velikosti v řádech stovek MB, kam jsme mohli uložit až stovky fotek. Najednou fotografie začíná ztrácet onen okamžik unikátnosti, už si z výletu nepřivážíme jednotky fotek, ale stovky. Po návratu domů si v tom lepším případě uděláme z fotek výběr a ty nejlepší si vytiskneme a uložíme do alba, případně pověsíme na zeď k dalším našim zážitkům, v tom horším případě si je stáhneme na CD nebo DVD a založíme do šuplíku.

Pojďme se posunout o několik let dál. To už máme lepší fotoaparáty, které dokážou okamžiky zachytit

v mnohem lepší kvalitě a rozlišení a z dovolených si standardně vozíme stovky fotografií. Po návratu už většinou fotky ani netiskneme, jenom je z paměťové karty uložíme na externí disk a když máme trochu času, uděláme z nich výběr, který zašleme emailem našim příbuzným nebo uděláme domácí promítání, abychom se pochlubili, jak jsme se měli skvěle. No a až se nám disk po několika dovolených naplní, umístíme jej do šuplíku vedle CD a DVD, která tam už nějakou dobu pod značnou vrstvou prachu leží.

A přesouváme se do současnosti. Klasické fotoaparáty již běžní lidé nevládnou, jejich funkci nahradily mobilní telefony. A proč vlastně ne? Jsou malé, přenosné, máme je stále u sebe a většinou fotí lépe než kompaktní fotoaparáty a hlavně mají velké množství filtrů a umělou inteligenci na naše zkrášlení. Během návštěvy toalet jsou někteří z nás schopni nafotit několik desítek fotek. Většina z nich je stejná, jen se na každé trochu jinak šklebíme. Kde jsou ty doby, kdy stačilo 36 fotek na celotýdenní dovolenou? Nicméně zpátky k tématu. Vrátime se z dovolené, večírku, či návštěvy toalet a v mobilu máme spoustu fotek. Jenže co s nimi? Do počítače, na externí disky nebo CD je již nestahujeme, natož abychom je tiskli. Mobilní telefony mají kapacity v řádech desítek až stovek GB. Jenže ne každému to stačí. Místo, abychom se zamysleli, zda opravdu všechny ty fotografie potřebujeme, tak si raději pořídíme celý nový telefon s větší kapacitou a lepším foťákem, který produkuje fotografie o vyšším rozlišení a tím pádem větší kvalitě. A takto se dostává do nekonečné smyčky.

A jak vypadá budoucnost? Ta se zatím slibně rýsuje v oblasti cloudových služeb. Veškeré naše trable s ukládáním fotografií, které jsme po několik desítek let měli, konečně zázrakem mizí. Problematiku zálohování necháváme na jiných. *Na, tady máte naše fotky a někam nám je bezpečně uložte.* Nestaráme se o to, zda jsou opravdu uloženy v bezpečí a zda je nemůže někdo k něčemu využít. Prostě předáváme zodpovědnost na někoho jiného.

Nicméně opravdu potřebujeme někde skladovat takové množství fotografií? Sáhněme si do svého svědomí, kdy jste si naposledy prohlédli fotografie ve svém mobilu či uloženy na pevném disku? Nevzpomínáte? A co teprve ty fotky, které máte na CD / DVD? Že už nemáte mechaniku, která by vám tato média přehrála? Nevadí, já také ne. A proč se vlastně na tyto fotografie nedíváte? Že nemáte čas? Ale kde že, není to náhodou proto, že těch fotek je tak velké množství, že byste s tím strávili celé dny? A kdy jste si naposledy prohlíželi fotky vytištěné a založené v albu? Já překvapivě minulý týden. A byl to opravdu příjemný pocit, kdy jsem si za 2 minuty připomněl z 36 fotek všechny důležité momenty z dovolené z mého dětství. Když jsem si teď v mobilu zkusil prohlížet fotky z minulé letní dovolené, jen dvě minuty jsem scrolloval albem, než jsem se k nim dostal. Nepatří tedy vytištěné fotografie do poslední generace fotografií, které ještě někdy uvidíme znovu? Já si tedy myslím, že ano. Alespoň tedy do dalšího utírání prachu ...